STRAATPRAAT

Leer ons en onze gasten & gezinnen kennen via onze verhalen

(c) Jahroen

Dienst Outreachend Werken

2019

De Dienst Outreachend Werken bestaat uit de teams straathoekwerk, buurtstewards, OpStap, schoolspotters en het IEM jongeren project. We werken met z'n allen outreachend in de leefwereld van onze doelgroep. Wat ons echter nog het meest verbindt is onze gedrevenheid, onze zorgzaamheid, onze verontwaardiging, onze drijfkracht om ook voor zij die het moeilijk hebben in onze maatschappij klaar te staan.

We werken voor, door en met onze mensen. We stellen onze gasten en gezinnen centraal. We gaan samen op pad, op hun tempo, met hun doel voor ogen. We benaderen hen als mens, niet vanuit de problematiek die hun leven vaak al meer dan genoeg beheerst. We geven hen de ruimte zichzelf terug te leren kennen, te waarderen en te vertrouwen. We werken met mensen die hun weg kwijt zijn in onze maatschappij. Mensen die meervoudig gekwetst zijn. Mensen die hun vertrouwen in anderen kwijt zijn.

We lopen samen tegen grenzen aan, ondervinden samen met hen de drempels waar ze over moeten, voelen samen emoties en helpen hen die een plaats te geven. We zoeken samen naar nieuwe wegen en meer vertrouwen in anderen. We maken verbindingen en gebruiken daarvoor vooral onszelf.

Kaat & Steven richtten samen de Kantlijn op, een moment voor ieder van ons om de verhalen in ons hoofd uit te schrijven, zodat we ze ook met anderen kunnen delen. Straatpraat is het resultaat van hun stimulans, zilveren tips en gouden pen.

Ons werk is vaak onzichtbaar, het is moeilijk vast te nemen. Toch geven we in deze bundel ook wat cijfers mee. Cijfers zeggen echter minder dan woorden. Verhalen maken onze werking tastbaar. Daarom dompelen we jullie graag onder in onze wondere wereld. Ongenuanceerd en onversneden, zoals wij het vaak ook ervaren en zien.

Stevie Wonder (Kaat Hermans)

(c) Jahroen

Ik zie, ik zie wa gij nie ziet.

Ik zie kapotte schoenen die binnenstrompelen door de draaideur van de bib. Schuifelende voetstappen in de stilte van boeken. Even uitrusten, een krant lezen. Even warmte.
Ik zie doodse blikken op het bankje in de zon. Gele vingers rond bruine, zelfgerolde sigaretten. Tabakrecyclage uit de asbak naast de deur.

Ik zie. Ik zie eenzame figuren in het winkelcentrum. Goedkope blikjes bier, verstopt in plastic zakken. Gele vingers en bruine sigaretten. Die worden opgerookt naast de bedelaar met zijn karton vol schrijffouten.
Ik zie. Ik zie Everyday thee in opgewarmde Everyday melk. Chai Latte in de nachtopvang. Want ge hebt geen hipsterb(a)ar(d) nodig om u thuis te voelen in Gent.

Ik zie. Ik zie zakken. Veel zakken. Die meegesleurd worden. Meegezeuld. Godganse dagen. Ik zie mensen met zakken. Zakken met mensen. Zakken van mensen.
Ik zie. Ik zie dezelfde mensen. Door de stad dolen. Aan het Gewad passeren en terug verdwijnen. Ik zie lege blikken, ingevallen wangen, afzakkende broeken.

Ik zie gevonden, gestolen en opgelapte fietswrakken. En andere wrakken.
Ik zie. Ik zie aangeplakte dwangbevelen, afgeplakte brievenbussen. Ik zie ingeklopte ruiten, ongure inkomhallen met openstaande meterkasten. Leegstaande panden die verkommeren in verdomme elke straat van de stad.

Ik zie. Ik zie geïmproviseerde slaapkamers, een zeil boven een vuile matras. Een pand met ingeschopte voordeur, één agressieve junk te veel. Ik zie verkleumde handen en diabetesvoeten. Kapotte handschoenen rond gratis tassen soep. Blauwe lippen en rode neuzen. Verbrokkelde tanden en toch glimlachen.

Ik zie. Ik zie hoopjes. Hoopjes kleren, hoopjes vuiligheid. Hoopjes mensen..
Ik zie, ik zie wa gij nie ziet. En het is de schande.
Het is de maatschappelijke onkunde, de schaamteloosheid, de decadentie, het individualisme. De ongeschikt verklaardheid van het systeem. En die is al lang niet meer tijdelijk.

Ma gij ziet dat dus nie.

De Oppervlakte als scheidslijn: dagboek van een straathoekwerker (Steven De Fleurquin)

(c) Jahroen

Op maandag bezoek ik Raymond in zijn tent. Hij heeft al drie dagen niks gegeten. Ook ruikt hij niet fris. Ik probeer hem te mobiliseren en vraag hem of hij meegaat naar de Fontein. Daar krijgt hij soep, boterhammen, kan hij zijn kleren laten wassen en een douche nemen. Terwijl Raymond doucht praat ik met een aantal personen die dakloos zijn, die me elk hun verhaal doen. Als ik naar huis fiets denk ik terug aan al de verhalen en ik merk dat mijn blik op oneindig staat.

Dinsdag ga ik terug naar Raymond. Vandaag neem ik hem mee naar de sociale dienst van de Brugse Poort. Ik laat hem inschrijven zodat hij tweemaal per week een voedselpakket komt halen. Daarna gaan we samen naar zijn bank om te kijken hoe het komt dat hij niet aan zijn geld kan. Vervolgens ga ik naar het SOC in de Oude Houtlei om iemand toe te leiden voor de lockers. Er is heel veel rumoer, er ontstaat net geen vechtpartij en ik word overstelpt met vragen van allerlei personen. Als ik in de late namiddag thuiskom heb ik drie uur nodig om terug op mijn plooi te komen en alles te laten bezinken.

Woensdagvoormiddag

Ik heb afgesproken met Ahmed. Ik ken hem nog maar net en hij doet me zijn verhaal. Op zijn 17de is hij gevlucht uit Gambia, waar er geen toekomst was voor hem. Via Mali en Niger kwam hij in Libië terecht. 'Very bad decision', fluistert hij me toe. Hij heeft er een jaar in de gevangenis verbleven, in niet te verwoorden omstandigheden. Ook kreeg hij daar te horen dat zijn moeder, in Gambia, kwam te overlijden. Eenmaal uit de gevangenis werd hij een boot opgeduwd die twee dagen op de Middelandse Zee dobberde. Af en toe werden er mensen overboord gesmeten.

In de namiddag heb ik een afspraak met Erik. Hij is net een tweetal weken gestopt met drinken. Als ik aanbel antwoordt hij niet. Als ik hem roep door het openstaande venster op het 1ste verdiep hoor ik een kreet. Ik besef dat er iets niet pluis is en geraak binnen dankzij een onderbuur. Het enige dat Erik kan zeggen is dat hij zijn weg kwijt is. Hij weet niet welke dag we zijn, weet mijn naam niet meer en kan niks zeggen. Zijn appartement

riekt naar uitwerpselen en al zijn meubilair ligt op de grond. Ik bel de ambulance. De hulpverleners kokhalzen als ze de studio binnenkomen waar ik al anderhalf uur vertoef. De ambulance rijdt weg en ik blijf achter, op straat, in de gietende regen.

Donderdagochtend

Ik ga naar de koer. De film 'Rabot wordt er vertoond en Hans Bodyn legt uit wat de taskforce wonen nu precies inhoudt. Als de film gedaan is voel ik me overweldigd. Ik neem de fiets en rijd twee straten door tot ik in de Bevrijdingslaan kom. Ik heb het gevoel dat ik nog steeds in de film zit. Het lijkt alsof ik er zelf een personage in ben.

Ik stop aan een bankje en een gast van mij komt naar me toe. Hij slaapt onder een brug. Hij geeft me een papiertje waar een telefoonnummer opstaat van iemand die garageboxen verhuurt. Hij zou graag in een garagebox wonen en vraagt me te bellen.

Diezelfde middag ga ik mijn collega meehelpen een bed in mekaar te steken voor een gast van hem. Als we toekomen zit zijn gast te huilen. Ze heeft veel verdriet en vertelt haar relaas. Ondertussen is ze een joint aan het roken. Haar zoon komt toe, ze maken ruzie en hij vertrekt terug. Als we doorgaan zit ze nog steeds te huilen.

Terug thuis zeg ik tegen mezelf: "Wat voor een dag was dat nu weer."

Zaterdagavond

Ik werk mee op Warme Winter, een inloopproject voor dakloze personen en gezinnen. Ik geraak aan de praat met iemand die van de ene op de andere dag dakloos geworden is. Hij zegt dat als hij buiten moet slapen zichzelf van kant gaat maken. Diezelfde avond ontstaat er een vechtpartij waarbij ik tussen moet komen. Ik zie van dichtbij hoe er met vuisten en schoenen op iemands gezicht getimmerd wordt. Een halfuurtje later speel ik UNO met 3 kinderen uit de wijk. De jongste, een jaar of vijf, zit de hele tijd 'Fok You' te roepen. Daarna gaan we voetballen en zit het meisje achter haar broer met een vork om hem te prikken. Als ik naar huis ga rijd ik met de fiets door de stad. De stad zit volgeladen met mensen die van het lichtfestival komen genieten. De oooh's en aaaah's vliegen rond mijn oren. Het contrast met een uur geleden is immens groot.

Kleine vriend (Nele Van Arnhem)

22u 's avonds.

"Nele, ge moet me nu komen halen! Ik ben weg gelopen uit de P'tit Amie!"

De onrustige vibe van de dag had me al ingefluisterd mijn werk-gsm ook thuis in de gaten te houden.

Die "ik" is één van de meisjes die ik al twee jaar ken.
Volgens haar paspoort in de fleur van haar jonge leven. Maar in werkelijkheid is er voor haar nog niet veel fleur gepasseerd.
Doorheen al die tijd –en vermoedelijk zelfs al vroeger- staat haar vriendje synoniem voor agressieve pooier. En al zeker even lang wordt haar jonge frèle lichaam misbruikt als businessmiddel waarvan een ander met de opbrengst gaat lopen. Van geldbeluste, verslaafde ouders naar agressieve, verslaafde "vriend".
Ik weet dat kleine lieve Sophie wordt opgesloten, gedrogeerd en vervolgens gedwongen, maar telkens opnieuw vraagt ze me niets te ondernemen.
De onzekerheden in mijn hoofd maken hierover ruzie met elkaar. Hoe kan je nu immers als weldenkend mens akkoord gaan met "niets doen"?
Toch beslis ik elke keer weer het bij luisteren te houden. En maar blijven herhalen dat het oké is als zij zover is.

't Is 22u 's avonds en ze is dus zover.

Dat ene zinnetje zorgt voor een cocktail van adrenaline en angst in mijn lichaam, maar die cocktail bestaat bij haar uit nog zoveel meer ingrediënten. Samen zijn we zover.
Ik tref haar volledig over haar toeren aan buiten de P'tit Amie.

Haar grootste echte Kleine Vriend is niet bij haar. Kleine Vriend wordt sinds zijn geboorte door zijn vader ingezet als chantagemiddel. Zodat zijn mama zeker terugkeert nadat ze voor de zoveelste keer agressief uitbesteed werd. Ik kan haar onmogelijk naar een veilig plekje brengen zonder Kleine Vriend. Er zit dan ook niets anders op dan hem te gaan halen.

Uit angst, uit paniek, uit adrenaline nemen we een taxi.
Het is nu of nooit, zij is zover en wij moeten hier weg. Maar niet zonder Kleine Vriend.
We zitten op de achterbank met elk onze eigen gedachten.
Ik denk "Eindelijk." Ik denk "Wat nu?"

We stappen uit aan de kerk en ik bel de politie.
Simpelweg binnenstappen is geen optie. De Zot is zelf niet vies van wat drugs en geweld. En hij heeft zeker al bericht gekregen dat zijn koopwaar is gaan lopen.

Na twintig minuten wachten, hopen, vrezen, bel ik nogmaals.

“Mevrouw, waar blijven jullie? Kleine Vriend is één jaar oud en is momenteel niet veilig.”
Ik krijg een antwoord waarvan ik hoop dat ik het verkeerd begrepen heb. Helaas.
“Mevrouw, we kunnen in onze computer zien hoe vaak mijn collega’s al hebben moeten langskomen omdat het daar niet veilig was. Omdat ze tot bloedens toe geklopt was, met een mes gesneden of met een knuppel op haar hoofd geslagen werd. En elke keer zijn de collega’s moeten afdruipen.
Waarom zou dat nu anders zijn? “

“Omdat ze er nu klaar voor is , mevrouw.”

Ik kijk naar Sophie. De kerkelijke schaduw verbergt haar vermoeide gezicht. Alsof God nu plots over haar zou waken. Dan toch iemand. Dan toch ooit.
Ik sla mijn armen om haar heen en probeer bemoedigend te zijn. Mijn schaduw geeft ten minste warmte.

Plots kleurt de hele straat blauw. De politie is eindelijk ook zover. Sophie en ik zijn nog nooit zo blij geweest hen te zien.

Het was 22u ’s avonds en we waren zover.
Het is nu middernacht en we zijn er klaar mee.
Kleine Vriend incluis.

Veertien (Wim Roegiers)

14 is zij.

Haar leven moet nog beginnen. Haar baby is nu 3 maanden oud en ligt in de armen van hààr mama, de oma. Ik ken haar nog niet zo goed. Ze is de zus van Monica, die ik beter ken. Eerder reed ze mee met haar zus en mezelf naar Babynest. Een bedje, een traphekje, een matrasje , een kinderwagen, een maxi-cosy en babykledij, het paste nog net in de auto.

Ik bracht vandaag de maxi-cosy terug die ik van haar leende voor een collega die naar de ambassade moest. En terloops stelde ik haar voor of ze geen assistent wou die werkt met en voor tienermoeders. Maar voor ik kon gaan zitten vroeg ze : “Wim, het is misschien onbeleefd maar kan je me geld lenen?” “Het is niet onbeleefd om het te vragen, maar nee, sorry, dat doe ik niet.” De vraag zal nog minsten 4 maal gesteld worden.

Ik krijg Cola, Fanta en andere suikers aangeboden. Ik kies voor thee. Ze springt op en laat heet water koken. Oma heeft 6 kinderen. 3 in België en 3 in Engeland, Newcastle. Maar in Gent is het goed, beter dan in Newcastle. Daar is veel racisme.

Het is een mooie gezonde baby, ze heet Samira. Ze lacht naar mij.

Ze vraagt of ik kinderen heb. “Ja”. “Hoeveel? Hoe heet ze? Hoe oud is ze?” Twee jaar ouder als zij en even oud als de papa van Samira, zo blijkt. De papa is in Slovakije en heeft geen benzine om terug te komen. Daarom heeft ze geld nodig, probeert ze nog eens.

De jongste dochter van oma is thuisgekomen van school. Ze vertelt dat ze frietjes heeft gegeten en dat het lekker was.

Het aanbod van de tienermoederassistente wordt afgeslagen als ik antwoord dat ze haar ook geen geld kan brengen. Ik laat het los en geniet echt van de thee. Het is warm in huis, Samira ligt in de armen van oma en de kerstboom is geslaagd.

Uit het niets vraagt ze of ik kan meegaan naar OLVI, haar vroegere school, om haar opnieuw in te schrijven. We bespreken het vervoersmiddel en plannen overmorgen te gaan, samen.

Rust Zacht (Gert Ongenaet)

Jacques,

Nu bijna 4 jaar geleden zijn we gestart met ons project OpStap. Ik kende je toen nog niet echt. We kwamen elkaar ervoor wel al eens tegen bij jouw vrienden in de Brugse Poort, waar ik toen als straathoekwerker werkte. OpStap is sindsdien traag maar gestaag gegroeid tot wat het nu is. Jij was erbij vanaf het prille begin!

Je was er gelukkig niet alleen. Je kwam er een aantal van je generatiegenoten opnieuw tegen. Het was duidelijk dat jullie een lange geschiedenis samen deelden. Jullie werden elkaars steun en toeverlaat en brachten vaak rust in de keet. Dat is soms nodig met de vele jongere en onrustige gasten in huis.

Jacques, ik kan niet echt zeggen dat ik je goed heb gekend. Er waren periodes dat je veel kwam en andere periodes dat we je minder zagen maar je was nooit een spraakwater wel een heel aangename, rustige en belezen man.

Het was ook niet de gelukkigste periode van je leven.

Maar in die vier jaar hebben we toch samen heel wat leuke en mooie momenten beleefd bij OpStap. Niet in het minst onze weekendjes naar de Ardennen. Daar kon je echt van genieten! Maar even goed van de wandelingen, de daguitstappen, de museumbezoeken en de etentjes. Laatst bracht Pierre je nog een overschotje mosselen. Je vond het van het lekkerste dat je in weken had gegeten.

Het ging niet goed met je de laatste jaren. Je verloor een paar van je beste vrienden en daarmee ook je levenslust. Ook je gezondheid ging achteruit. Toen je verhuisde naar je nieuwe appartementje aan de Watersportbaan ging het merkelijk beter. Je was blij met de nieuwe omgeving, het uitzicht en het licht. Je kwam weer vaker naar OpStap en je zag er ook echt beter uit. We hoopten met z'n allen dat je de draad van het leven terug zou opnemen. Het heeft jammer genoeg niet mogen zijn. Je lichaam was op en wou niet meer mee.

Jacques, we zijn hier vandaag met een kleine delegatie OpStappers en we gaan je allemaal keihard missen. We zijn blij dat we je tegenkwamen en je blijft voor altijd onlosmakelijk verbonden met de start en uitbouw van OpStap.

Bedankt daarvoor en rust nu maar!

Verloren (Barbara Cottenie)

ZELZATE / GENT -

In het Oost-Vlaamse Zelzate zijn in de nacht van dinsdag op woensdag drie jongeren opgepakt op verdenking van poging diefstal met geweld. Dat meldt de Gentse afdeling van het parket Oost-Vlaanderen. De jongeren tussen 14 en 17 jaar oud stonden gewapend en gemaskerd aan een woning, maar raakten er niet binnen.

De feiten gebeurden rond 4.30 uur aan een woning in de Tweede-Gidsenlaan in Zelzate. “Toen de bewoner de deur opende, stond hij oog in oog met drie personen”, zegt het parket. “Ze waren gewapend en allen drager van een bivakmuts. De bewoner sloot daarop onmiddellijk de voordeur, waarop één van de verdachten het glas van de deur stuksloeg. Daarop namen ze de vlucht.”De politie kon de drie verdachten in de buurt oppakken. Het gaat om minderjarigen tussen de 14 en 17 jaar oud. Ze werden voorgeleid voor de jeugdrechter in Gent, die een gepaste maatregel zal opleggen.

Ik leer Verona kennen wanneer ze pas in Gent komt wonen. Een van de eerste dingen die ze me vraagt, is of ik kan helpen met haar zoon Viktor. Viktor is 11 jaar en ‘dilino’. Ze kan hem niet de baas. Hij is anders dan haar andere kinderen.
De dagen en weken erop vraagt ze me verschillende keren om mee te gaan naar de politie, waar ik hoor waar Viktor van wordt beschuldigd. Viktor zelf is er nooit bij, die loopt weg. De inspecteur begrijpt niet dat ze er niet in slaagt haar zoon in de hand te houden. De ouders zijn toch verantwoordelijk.

Verona vraagt of Viktor naar een internaat kan. We zoeken hulp via het CLB. Eerst is er discussie of het CLB wel bevoegd is, want Viktor is dan wel ingeschreven op school maar nooit gegaan, waardoor hij eigenlijk niet meer ingeschreven zou zijn. Daarna is er een type 3-attest nodig om hem naar een MPI te laten gaan, maar dat kan het CLB niet geven. Viktor kan immers geen Nederlands dus kunnen ze hem niet testen.

We gaan regelmatig langs bij de politie, waar de PV’s zich opstapelen. De jeugdinspecteur kennen we intussen al goed. Verona vraagt of de politie niets kan doen, want het duurt allemaal zo lang. Pas enkele maanden later, ontmoet ik Viktor voor de eerste keer. Voordien was hij nooit thuis. Gebaseerd op alles wat ik heb gehoord, heb ik me een stoere grote puber voorgesteld. Maar ik zie een klein kind. Huilend in de zetel. Omdat zijn voet zo’n pijn doet. Eén blik op die voet is genoeg om te zien dat daar iets serieus mis mee is. De voet is erg gezwollen en blauw – paars zelfs. Ik vraag Verona of ze al een

afspraak heeft gemaakt bij de dokter. Ze kijkt me aan, zucht en zegt: nu is hij tenminste braaf.

We krijgen het CLB mee. Ze willen een 'voorlopig attest' opmaken zodat Viktor geholpen kan worden en zoeken mee waar hij terecht kan. We bezoeken een afdeling voor kinderpsychiatrie, maar krijgen later te horen dat Viktor er niet terecht kan… omdat hij geen Nederlands kan.

Er komt een consulente van de Jeugdrechtbank die mee helpt zoeken.

Eindelijk goed nieuws. De aanvraag voor een verblijf in een observatiecentrum is goedgekeurd. We gaan op kennismakingsgesprek. En krijgen niet veel later het nieuws dat ze hem geen plaats op de wachtlijst kunnen geven, omwille van de taalbarrière.

Ik krijg telefoon van de consulente. Verona is Viktor daar gaan brengen met de boodschap dat ze moeten helpen, dat ze er geen kant meer mee uit kan. Maar het dossier bij de Jeugdrechtbank is intussen al afgesloten.

Ik zie Viktor pas terug op de zitting van de jeugdrechtbank. Hij wordt door de politie voorgeleid. Hij wordt veroordeeld tot een verblijf in een gesloten instelling. Verona is er kapot van.

Voedsel bedelen (Wim Roegiers)

Beste vrijwilligers van de voedselbedeling,

Vandaag mocht ik langs komen om voedsel voor mijn gezin met 4 kinderen op te halen. Het begint niet goed. De bedeling (of bedeling) houdt op om 15u30.
Ik kom 5 minuten te laat omdat het oudercontact van mijn oudste zoon moeizaam is verlopen. Hij spijbelt en heeft het moeilijk. Ik kom met zorgen aan, 5 minuten te laat.

Een vrijwilliger spreekt mij en mijn assistent aan dat de regels verstrengd zijn.
Ik heb een doorverwijsformulier nodig, moest al geregistreerd zijn en mag zéker niet te laat komen. Het zal niet meer lukken … mijn Buurtsteward dringt wat aan en we mogen toch aanschuiven.

Voor ons staat een jongeman met zijn dochtertje van zes.
Een andere vrijwilligster vraagt waarom ze niet op school is. Ze vraagt het nogal beschuldigend. Tot driemaal toe. “Een valling”, stamelt de papa. “Dan moet ze in bed liggen”, is haar antwoord. In geen tijd krijgt ze bijval van vier andere vrijwilligers. Elk op hun manier maar allemaal even overtuigd, keuren ze de aanwezigheid van de dochter af. Gelukkig is hij in orde met zijn registratie en doorverwijs en kan zijn bedeltocht beginnen.

Dan ben ik aan de beurt. De eerste horde hebben we genomen maar de tweede blijkt taaier.

Met luide stem vraagt ze mijn naam en mijn doorverwijsformulier. “Geen doorverwijs? Onmogelijk” “Nee, ik heb het vorige maand afgegeven en het is drie maanden geldig.” “Oké, het zou kunnen, ons registratiesysteem staat nog niet op punt” Voor de zekerheid zoekt mijn assistent het formulier op, op zijn telefoon. Jawel, het is in orde.

Ik begrijp het systeem niet en wacht braaf af.
“Allez, ga maar, waar wacht je op, we gaan het niet op je schoot brengen hé”.
Ik stap naar de tafel waar mijn pakket - de derde horde- klaarstaat. Ik neem enkel mee wat ik zal opeten. Bepaalde producten gebruik ik niet (room), ken ik niet (Italiaanse specialiteiten) of maak ik liever zelf (soep in blik). Die stop ik niet in mijn zak.
De vrijwilligster snauwt me iets toe. Ik begrijp haar niet.
Mijn assistent zegt: “Ze zegt dat je ondankbaar bent.”

Er staan nog veel yoghurtpotjes en ik toon mijn interesse. “Ow, ow, ow … ik zal het u wel geven.” Wijst de vrijwilliger me terecht. Ze geeft me 4 x 2 potjes.
Ik ga nog aarzelend verder langs de lange tafel. Ik probeer nog iets te vragen -mijn Nederlands is nog niet zo goed- en nu word ik helemaal met de grond gelijk gemaakt. Ik ben niet alleen ondankbaar maar ook nog eens onbeleefd en respectloos.

We druipen af en bij het naar buiten gaan stopt een vriendelijke vrijwilliger nog wat koekjes in mijn zak.

In de auto moet ik bekomen en vraag mijn assistent wat daar nu allemaal gebeurd is en wat er allemaal gezegd is.
Ik kan mijn oren niet geloven. Wat ? Ik ? Onbeleefd, ondankbaar en respectloos ?? Ik heb barstende koppijn, stress … Die nacht kan ik niet slapen.

Samen met Wim schreef ik deze brief. Omdat ik wil dat jullie weten hoe het voelt. Hulp moeten aanvaarden is niet eenvoudig. Je bent kwetsbaar als je hulp vraagt. Woorden snijden op zo'n moment in je vel. Ik ben niet ondankbaar, ik ben een mens. Zie me alsjeblief ook zo.

(c)roen

Ik ben vandaag een vriend verloren. (Kaat Hermans)

Een trotse man. Hij aanvaardt enkel wat hij echt nodig heeft. Voedselpakketten, om overeind te blijven. De witloof geeft hij weg, wat moet hij ermee doen zonder keuken? Hij is tegen voedselverspilling. Kleren aanvaardt hij ook want het wordt koud. Koffie en soep, om dezelfde reden.

Eén jaar is hij hier. Eén jaar vol ziekte en pijn. Ik heb hem een bed gebouwd in NEST. Enkele oude deuren met dekens van het Rode Kruis erop. Hij lag te rillen en te zweten van de griep. Maar dat is niets voor het ziekenhuis. Sorry, mijnheer de spoedarts, gezien de vele ontstekingen in zijn lijf, vreesde ik dat het bloedvergiftiging was. In overleg met zijn behandelend geneesheer, nam ik met hem de bus naar de spoed. 41 graden koorts. Maar: "Zijn soort moet niet denken dat het hier een hotel is. Uitzieken, dat doe je thuis."

Thuis. Waar is dat nog? Niet Bulgarije, niet waar hij vandaan komt. Toen hij net toekwam, toonde hij me vol liefde foto's en promofilmpjes van zijn thuisstad. Zoveel zelfs dat ik me afvroeg waarom hij ooit was weggegaan. Nu zit zijn gsm tjokvol foto's van de Korenmarkt en het Gravensteen. Als dat geen integratie is. **Thuis**. De nachtopvang al zeker niet. De plek waar zijn gsm gestolen werd terwijl hij onder de douche stond. Waar ze met 4 op 1 kamer gelegd worden. Veel Bulgaren, dus hij kan wat babbelen. Maar het zijn allemaal snurkers.

Thuis. Waarschijnlijk is dat nog het meest het park. Waar hij om 22u15 klaarstaat met zijn twee stukken karton. Omdat hij al 53 keer gebeld heeft naar het gratis nummer en ondertussen wel begrijpt dat de nachtopvang volzit. Waar we een slaapkamer bouwen, beschutting tegen de ijzige wind. Met tafels die zijn blijven staan na een groot feest. **Thuis.** Misschien is dat het wassalon. Waar hij slaapt als het echt te koud is. Waar hij samenligt met een koppel dat een matras met zich meesleurt. Onder het rustgevende gezoem van TL lampen. Op zijn twee stukken karton.

Eén jaar op straat, zonder dak, zonder taal.

Hij had Nederlands kunnen leren, toch? Op een jaar , komaan. Ik deel die frustratie. Ook met hem. Hij is oud. En dakloos. Er is geen huiswerkbegeleiding in de nachtopvang. Na een halve eeuw Bulgaars, 57 jaren enkel cyrillisch, moet hij een andere taal leren. Een ander Schrift. Het lukt hem niet. Probeer eens het азбука te leren van A tot Z als je al hopeloos struikelt bij de G. Die jou steevast laat klinken als een verkouden Fransman. Eerst reed hij nog rond op een fiets. Met zijn fietszakken vol hebben en houden. Tot de politie zijn fiets in beslag nam. Hij stond voor me met zijn fietszakken in zijn handen. Ik regelde een locker, die hij sindsdien zijn kleerkast noemt.

Op een zomernacht werd hij tegengehouden. Hij had geen lichten. Toen hij me dat vertelde, werd ik kwaad op mezelf. Ik had daarvoor kunnen zorgen. Hij ook natuurlijk. Omdat hij niet van hier is en de politie niets onmiddellijk kon innen, werd zijn fiets in beslag genomen. Nu stapelen de boetes van de Lijn zich op.

Toch 1 voordeel aan geen adres te hebben.

Eigenlijk heeft hij dat wel. Maar niet het juiste. Enkel een adres in Bulgarije. Dat in het cyrillisch op zijn identiteitskaart staat. Zijn kaart waar hij zo trots op is. Maar die bijna volkomen waardeloos is.De bank wilt geen rekening voor hem openen. Zijn kaart heeft geen chip en is dus onleesbaar. Zonder adres, geen rekening. Zonder rekening, geen huis. Zonder huis, geen werk. Zonder werk, geen adres.

De vicieuze cirkel van miserie. En maar vierkant draaien.

Hij is illegaal. In ons Europa, met onze open grenzen. In zijn eigen grootland. En ik weet dat er vanalles speelt, ik weet dat we niet alles kunnen. Maar verdomme toch, we kunnen meer! We zouden toch meer moeten kunnen? Enkele maanden geleden lachten we nog dat hij toerist was. We deden samen aan sightseeing. Hij met zijn trolley, ik met mijn altijd-veel-te-zware-Mary-Poppins rugzak. Die hij af en toe voor me droeg. Enkele maanden geleden lachten we nog.

Nu zit hij voor me en hij weent. De trotse, oude man. Warme tranen rollen over zijn wangen. Hij vergeet ze zelfs weg te vegen. Zijn ogen staan hard, veel harder dan normaal. Voor zichzelf en de anderen. Het voelt aan alsof ik gedumpt word. Hij bedankt me voor alles wat ik voor hem betekend heb. En ik weet dat het veel is, hij deed hetzelfde voor mij. Gewoon anders.

Hij moet verder, zegt hij. Het draait op niets uit. Hij gaat naar Duitsland. Of terug naar Bulgarije. Hij wijst naar zichzelf, zegt "Un an" en laat zijn schouders zakken. "Sudba." Ik open Google Translate op mijn smartphone om hem te begrijpen. "Lot" verschijnt er op mijn scherm. Ik frons. "On peut changer ça." Hij glimlacht even waterig als zijn ogen. Ik zoek het Bulgaarse woord voor "opgever " en duw het scherm onder zijn neus. Hij neemt mijn hand vast en knijpt erin. Glimlacht nogmaals, zoals je lacht naar een kind dat nog niet vaak genoeg het deksel op de neus gekregen heeft. "Toi, boets" Google Translate vertelt me dat hij me een strijder vindt.

Of het lot nu opgeven of strijden is, deze man is moegestreden.

Hij knijpt nogmaals in mijn hand en begint te trillen. Ik wil hem in mijn armen nemen. Het enige wat me tegenhoudt zijn de tafel, de pint en het glas spuitwater die tussen ons instaan. "Fini, Kaat." Zijn lip trilt terwijl hij het zegt. Woest duwt hij de tranen uit zijn ogen. "Fini." Ik ben vandaag een vriend verloren. Niet aan kanker of een hartaanval. Maar aan De Maatschappij. En dat is niets voor een ziekenhuis.

mooi
wonen
lage
prijzen
mooi
wonen
lage
prijzen

Droomhuis (Eva Poesmans)

Vier jaar wacht ze al, GEDULDIG. Maar vandaag gaat ze naar het kantoor van de sociale huisvestingsmaatschappij op wiens wachtlijst ze al zo lang prijkt. Vandaag, heeft ze besloten, zal ze met haar vuist op tafel slaan.
Het huurhuis waar ze nu woont is klein, slecht, eigenlijk levensgevaarlijk en vooral VEEL TE DUUR. De inspectie wil ze niet bellen want haar huisbaas woont recht tegenover haar en ze is eigenlijk een beetje bang van hem. En trouwens, ze staat nu al vier jaar op die lijst, dus die sociale woning...dat zal toch echt zo lang niet meer duren? Neen, beter geen problemen zoeken met die man...
Behalve naar de buurtwinkel om de hoek en het bankfiliaal, 3 straten verder komt ze eigenlijk zelden buiten. Waarom zou ze ook, ze kent hier amper mensen en eigenlijk blijft ze veel liever thuis. Bij haar 4 katten. In haar grijze skai zetel bekijkt ze graag de soaps die eigenlijk heel de dag door wel ergens worden uitgezonden. Maar dit uitstapje naar de sociale woningmaatschappij wil ze wel maken. Ze heeft goed nagedacht over wat ze zal zeggen. En om 8 uur die ochtend staat ze al aan de bushalte. Mooi opgemaakt, in haar zondagse jas en, voor deze ene keer, de haren los.

Twee bussen moet ze nemen. Eén uur en een half moet ze wachten. En dan is het aan haar. Het meisje achter het loket vindt haar niet terug in de computer. Niet op basis van haar naam, niet op basis van haar rijksregisternummer. Bij haar inschrijvingsnummer prijkt nu een andere naam. “Hoe kan dat nu?” vraagt ze.
“Ach, u zal geschrapt zijn mevrouw” antwoordt het meisje.
“Geschrapt?” ze schrikt. “Kan dat? En waarom dan?”
“Tja, u zal niet gereageerd hebben op ons schrijven om uw dossier te actualiseren. Wij hebben dat nodig om te verifiëren of u nog steeds geïnteresseerd bent in een sociale woning.”
Ze slikt. Natuurlijk is ze nog geïnteresseerd in een sociale woning. Maar ze krijgt zoveel brieven, en ze weet eigenlijk nooit goed waarover die gaan. Ze herkent het symbool van de deurwaarders: een gestileerde weegschaal. En ook Electrabel en de watermaatschappij kent ze. Meestal ziet ze wel welke brieven belangrijk zijn en welke niet. Maar ook niet altijd natuurlijk. Het is best mogelijk dat er een brief geweest is van de woonmaatschappij die ze had moeten invullen. En het is best mogelijk dat ze dat niet gedaan heeft. “En wat moet ik nu doen?” vraagt ze.
“Het enige wat u kan doen is zich opnieuw inchrijven mevrouw. Maar de wetgeving hieromtrent is ondertussen wel veranderd en wanneer u zich opnieuw wenst in te schrijven moet u ons eerst een attest voorleggen dat u Nederlands leert.”
“Maar ik ken toch al Nederlands”
“Dat hoor ik mevrouw maar zonder zo’n attest kan uw dossier niet opgestart worden”
Ze vraagt niet meer waar ze dat attest kan verkrijgen. Het idee weer onderaan de wachtlijst te komen, nog eens vier jaar te moeten wachten, heeft haar murw gemaakt. Ze kwam hier om met haar vuist op de tafel te slaan maar ze is te veel van slag.
“Dank u wel, mevrouw” prevelt ze, en ze wandelt terug naar de bushalte.

E-kaart (buurtstewards)

Mijn naam is Kristel. Zijn naam is Karol.
Als hij goed gezind is, heeft hij een heel charmante grijns op zijn gezicht én twinkeloogjes.Dan smelt ik. Maar vaak haalt hij het bloed van onder mijn nagels. Hij belt mij 30 keer per dag. Karol kan zich in tijd noch ruimte oriënteren. Hij kan niet lezen, schijven, tellen of de klok lezen.

“E-kaart, werken.” Hij heeft het honderden keren gehoord en nu herhaalt hij dit als een mantra. “E-kaart, werken.”
Maar hoe? Waar? Wanneer?

Gelukkig (?) zijn er in Gent veel carwash-zaken. Karol slaagt erin een job te bemachtigen. Hij gaat auto’s wassen!
Ik kom met mijn eigen auto naar de carwash voor een wasbeurt. Karol grijnst fier en stofzuigt mijn auto met hart en ziel. Ondertussen maak ik een praatje met de uitbater en vraag naar de loonfiches. De baas belooft ze in orde te brengen zodat Karol zijn E-kaart kan aanvragen.

De job loopt niet van een leien dakje. Karol komt nooit op tijd en vaak pas nadat de uitbater hem meerdere keren belt. Soms gaat hij om 10u werken, andere keren om 14u. Er zijn dagen dat hij niet komt werken, omdat hij een andere afspraak heeft en verwittigen kan hij niet. Hij ziet in zijn gsm het verschil tussen de nummers niet. Het enige wat hij weet, is dat hij niet moet gaan werken wanneer het regent. Maar: hij werkt en de uit – ba/bui – ter is geduldig! En Karol blijft fier grijnzen.
De loonfiches komen binnen: hoera! “Jezus ziet mij en zegt: ik ga Karol helpen.”, lacht hij. “E-kaart, adres” doet zijn intrede. Karol, zijn vrouw Martina en de 3 kinderen zijn dakloos.

Gelukkig (!) is onlangs de procedure: “toekenning tijdelijk referentie-adres aan bepaalde EU-werkenden” door het college goedgekeurd. Een mini-werkgroepje met OCMW, Gelijke Kansen en Welzijn, Dienst wonen, Burgerzaken, en de Buurtstewards werkten een voorstel uit. Met resultaat!
Karol & zijn gezin krijgen een referentie-adres bij het OCMW en Karol uiteindelijk ook zijn E-kaart!

Sedert kort heeft een vrijwilligster een huurhuis voor het gezin gevonden. Een klein huisje dat Martina heel proper onderhoudt. Karol blijft het bloed van onder mijn nagels halen en belt mij nog steeds 30 keer per dag. “Wanneer komt het geld van de advocaat? Advocaat? Wanneer?”
Het installeren van reguliere thuisbegeleiding voor mensen met een beperking lukt niet omwille van het voorwaardelijk verblijf en dus blijf ik heel actief met het gezin werken.

Bij mijn laatste huisbezoek toont Karol - met een brede grijns én twinkeloogjes - zijn laatste aanwinst voor zijn gezin: een cavia! Die luistert naar de naam: Kristel.

Achter de deur (Wim Roegiers)

In de Doornzelestraat woonde een gezin met 6 kinderen. Dit was het eerste huurhuis van de familie en ze waren er erg trots op. Ongeveer elke maand werden de muren geschilderd in een andere kleur of werd er behangen. Ik heb gele muren gezien, paarse muren, bloemetjes op de muren, van alles en nog wat. Het huisnummer is in kleurrijk rood op een gebroken soepbord geschreven.

De kinderen zijn allen minderjarig, tussen de 5 en 16 jaar oud. Het jongste kind heeft een zware fysieke en mentale beperking. Ze gaan allen naar school, mama blijft thuis en papa gaat af en toe werken. Als de brommer het doet, als hij de telefonische opdracht heeft begrepen, als het interimbureau het juiste telefoonnummer heeft gevonden.Het telefoonnummer wisselt namelijk bijna maandelijks omdat er telkens andere SIM-kaarten moeten worden aangekocht. Ze gaan verloren, raken beschadigd of de facturen worden niet betaald.

Het gezin wil principieel geen beroep doen op financiële steun van het OCMW. Op die manier houden ze hun kansen gaaf op een beter verblijfsstatuut op termijn. Ze willen ook liever werken voor hun geld. Aangevuld met kinderbijslag en Caritas.

Er zijn schulden: Proximus, Telenet en Base, De Lijn, penale boetes, Luminus, Essent en Farys, en ook de schuldenindustrie moet er nog aan verdienen: incassobureaus in overvloed, deurwaarders ook! Daarom zijn ze in collectieve schuldenregeling gegaan. Maandelijks worden schuldeisers afbetaald. Wat overschiet is leefgeld. Op een 5-tal jaren zouden ze uit de schulden moeten zijn … Als er geen nieuwe opduiken…

Het is winter en het sneeuwt hard. Het dak dreigt het te begeven. Vorige week is er een stuk plafond naar beneden gekomen bij familie in dezelfde straat. Pardoes naast het bed van de slapende kinderen… ze zijn bang. Op huisbezoek is het gezellig warm. Er wordt koffie en thee aangeboden. ‘Thee is oké !’

Iemand merkt ongedierte op achter mijn rug. Kijk ! Achter jou ! Daar ! Muizen ! Veel ! Ik kijk niet maar hef mijn voeten van de grond. Door de aanhoudende regen en smeltende sneeuw worden de beestjes uit de riolen gedreven. De muizen worden ratten. Het jongste kindje slaapt beneden in zijn bedje. We zijn ongerust … Een paar weken later staat de zetel buiten op het voetpad. Volgens papa zit de zetel vol muizen… De zetel blijft er staan tot er een boete wordt uitgeschreven.

De broer van papa heeft 9 kinderen. Ze zijn dakloos. Ze trekken in bij ons gezin. Voor 1 week. Die week wordt een maand …

‘Ondertussen blijven de muizen boven voetbal spelen’, zegt papa. We lachen hard !

Romeo (Ferdi Hawer & Elisabeta Fazakas)

Ik ga jullie een verhaal vertellen over Romeo, en hoe iets goed kan aflopen met goede communicatie, en slecht met onvoldoende communicatie. Romeo is een jonge twintiger, die met zijn familie, Roemeense Roma, in een kraakpand woont. Een knappe kerel, die zijn moeder tot wanhoop drijft omdat hij maar niet wil trouwen. (Dit terzijde, want huwen en partners zoeken, dat is onze rayon niet.)

Op gegeven moment wordt Romeo ernstig ziek. Hij wordt opgenomen in het hospitaal en men stelt de "ziekte van Crohn" vast. Een darmziekte die bij niet of onvoldoende behandeling tot sterven kan leiden. Vaak is een operatie nodig, zo ook voor Romeo.

En hier loopt het mis want de mama en de zus van Romeo zijn ervan overtuigd dat bij een operatie vaak andere organen, zoals een nier, worden weggenomen, zeg maar weggestolen. Ik heb inderdaad reeds meegemaakt dat bij een jonge Romvrouw, die maar niet zwanger raakte, vastgesteld werd dat zij bij een vroegere onschuldige operatie onvruchtbaar was gemaakt.

Ja, er gebeurt wel wat.

Dus Romeo moet geopereerd worden, en moeder en zus verzetten zich. Ze vertrouwen het ziekenhuis niet, ook de dokter niet, één theaterstuk vol paranoia. Ik tracht de mensen te overtuigen, dat ze hier in België zijn en niet ergens in India. Niets gebaat. Plannen worden gemaakt om Romeo naar Roemenië te voeren en hij wordt het hospitaal uitgesmokkeld. De dokter en de medische dienst zijn in paniek, ze bellen me om de mensen op te zoeken met de boodschap dat er reeds fecaliën in zijn bloed circuleren en dat hij dringend moet opgenomen worden anders kan hij overlijden. Ik herinner mij Toma, die door slechte communicatie en misverstanden uit het hospitaal is gaan lopen en 2 weken later aan leukemie is gestorven.

Uiteindelijk heb ik de mensen kunnen overtuigen om Romeo terug te laten opnemen, en dan gebeurt het: Vlak voor de operatie vraagt men de ouders of ze een papier wilden ondertekenen waarop staat:

"als er iets zou mislopen bij de operatie, geven wij als ouders de toestemming om de organen van Romeo te gebruiken voor transplantaties".

Een bom ontploft, paniek alom, de plannen voor de overtocht naar Roemenië terug boven. Het onderhandelen kon opnieuw beginnen en het is gelukt.

Een goeie communicatie is soms een noodzaak. Niet alleen de taal, maar ook de taal achter de taal. De gebruiken, de evidenties, de geesten, soms spoken in mensen hun hoofd … ook deze moeten begrepen en vertaald worden.

Bij Romeo is het goed afgelopen. Enkel… Hij is nog steeds niet getrouwd.

Tramhalte (Bram David)

Het is lente. In de wijk waar ik werk is er een drukke tramhalte. Achter die bepaalde tramhalte is er een woonplaats van enkele gasten. Tegen de kerk, onbeschut. Achter die bepaalde tramhalte is er een ontmoetingsplaats voor soms wel een vijftiental gasten.

De gasten worden bezien door iedereen die passeert. Ze krijgen een gift, ze krijgen een vriendelijke glimlach, ze worden aanvaard, ze worden scheef bekeken, ze krijgen woorden naar zich toegeslingerd, ze worden er gefotografeerd door toeristen.

Soms een gezellige sfeer. Soms minder gezellig.

Via mijn coördinator krijg ik te horen dat mijn gasten, de woonplaats, de ontmoetingsplaats een gespreksonderwerp is binnen De Lijn. Er wordt geen directe klacht geformuleerd, het gaat eerder over een bezorgdheid.

Ik laat dit weten aan mijn gasten en dit wordt al snel een gespreksonderwerp die telkens terug keert. Tussen de gasten en mij en tussen de gasten onderling. Het leeft. En enkel al daar door is er een andere sfeer op die plaats. De gasten zeggen dat het rustig moet blijven daar. Ze willen geen bijkomende problemen, naast de jacht op een woning, naast de zoektocht naar een slaapplaats, naast het proberen mee draaien in de sneltrein die onze maatschappij nu is.

Mijn coördinator oppert het idee om eens samen rond de tafel te zitten met een aantal partners in dit verhaal. Ik laat dit weten aan de gasten en zij zijn meteen akkoord. Ze bekijken wie er best mee rond de tafel zit en vragen of het bij mij op het bureau van straathoekwerk kan. Ze willen een neutrale plaats. Ook dit nieuws wordt veel besproken tussen de gasten.

We zitten rond de tafel, twee maatschappelijk werkers van De Lijn, twee gasten, een neutrale bemiddelaar en mezelf. De sfeer is opperbest. Beide partijen zitten tegenover elkaar aan de tafel, maar staan aan dezelfde kant. Iedereen wil een rustige sfeer aan de tramhalte. Er wordt gesproken over de gasten, over tips die de assistenten aan hun chauffeurs en begeleiders kunnen mee geven, over een ruzie tussen de gasten en een chauffeur, over het feit of ze iemand moeten wakker maken als ze hem of haar zien slapen en over een trambegeleidster die af en toe een praatje komt slaan. Als de mandarijntjes bijna op zijn wordt het gesprek afgesloten. Alle partners zijn tevreden.

In de weken waar we ons allemaal hier mee hebben bezig gehouden heb ik de sfeer aan die plaats zien veranderen en heb ik het zelfvertrouwen van mijn gasten zien groeien.

Achter de deur (2) (Buurtstewards)

In juli 2017 kom ik als kersverse collega bij het team van de Buurtstewards. Ik krijg een laptop, een werktelefoon en te horen dat ik enkele gezinnen van mijn voorganger, Hannelore, mag 'overnemen'. Hannelore heeft een overzicht gemaakt van de woonplaatsen van het grootste gezin. Benieuwd neem ik haar nota's door.
"De familie van Nieuwland: 2 ouders, 3 meerderjarige kinderen, 1 zwangere schoondochter en 6 minderjarige kinderen. Overzicht woonplaatsen…

Er staan 6 woonplaatsen omschreven. Meerdere kraakpanden, een periode in de nachtopvang en uiteindelijk een dubieus huurhuis. Ik schrik van de lange woonhistoriek die deze familie al achter de rug heeft, maar lang kan ik er niet bij stil staan. We krijgen op de dienst een telefoon binnen van de veldwerkers van vzw jong die hulp vragen bij een scabiësbesmetting binnen datzelfde gezin. Scabiës blijkt schurft te zijn, een vervelende huiduitslag die veroorzaakt wordt door een klein insect. Ik spring de fiets op en vertrek naar Nieuwland.

Ik had mij de kennismaking wel wat anders voorgesteld. Alle gezinsleden moeten ingesmeerd worden met een crème en de woning moet volledig ingepakt worden. Eén begeleider van VZW Jong gaat alles wassen. Alle kleren en lakens moeten de was in en per gezinslid moet er een vers pakketje kleren zijn. 12 pakketten dus. Mijn collega, het gezin en ik pakken samen alles in. Plastieken hoezen over de zetels en de matrassen. Een zeil over het tapijt. Twee verpleegsters van het wijkgezondheidscentrum smeren de gezinsleden in. Weg privacy. Ondanks deze gebeurtenis is het eerste contact wel gelegd.

De moeder meldt de slechte staat van het huis met ratten en muizen. Alle voeding moet in een box bewaard worden. Er zit ook veel vocht en schimmel op de muren en dat terwijl ze meer dan 800 euro per maand aan huur betalen. Ze wil hier niet blijven. Ik beloof haar dat we er de volgende keer verder over zullen praten.
Op terugweg laat ik mijn eerste huisbezoek bezinken: schurft én huisjesmelkerij!
Ik besluit het thema wonen morgen bij de collega's aan te kaarten. De wooncrisis heeft voor mij een gezicht gekregen.

Jaimie (Steven De Fleurquin)

Ik zie haar zitten en ga naar haar toe. Ze kent me nog. "Jij bent die straathoekwerker, hé?", zegt ze tussen enkele happen van haar panino door. Het lijkt alsof ze tegen haar zin eet. Alsof het een agendapunt is. Omdat het moet. Met tegenzin neemt ze nog een hap van de in zilverpapier gewikkelde panino. Haar ogen vallen toe en bij elke beet verdwijnt er een stukje zilverpapier tussen haar tanden. Om niet teveel te storen terwijl ze eet laat ik ze met rust en neem plaats op een bankje iets verderop om enkele telefoontjes te doen.

Twintig minuten later stop ik mijn gsm terug weg. Even rondom me kijken, alsof ik opnieuw wakker word. Mijn blik blijft hangen bij het bankje onder de grote boom, waar zij staat. Of probeert te staan. Licht door de benen gebogen en met een kromme rug probeert ze niet te vallen. Een stapje naar voor, twee naar achter en eentje opzij. Haar bovenlichaam steeds in een kromme, voorovergebogen houding. Net een halfbevroren persoon die schrik heeft om in duizend stukjes op de straatstenen uiteen te vallen.

Ze is hier niet meer. Ze is ergens anders. Ver weg. Soms even terug. Maar dan weer weg. Dansend onder de grote, frisgroene boom.

Uit voorzorg ga ik naar haar toe en vraag of het wel gaat, dat ik schrik heb dat ze gaat vallen. Ze is doodmoe. “Al zes nachten niet geslapen. De coke houdt me wakker, en ik heb geen vaste plaats om te slapen.", zegt ze, waarna eerst haar ogen toe vallen en dan haar hoofd dezelfde neerwaartse richting volgt. Ik stel voor om wat verderop even te gaan liggen, op het bankje in de zon. Ik neem haar fiets bij de hand, neem ze mee en leg ze op het houten bankje. Net voor haar ogen terug wegdraaien vraagt ze of ik straks nog even wil komen kijken.

Ze slaapt. Even geen contact met deze wereld.

Als ze wakker wordt staat ze op en zoekt haar fietssleutel. De koude heeft haar gewekt. Na een kwartier vindt ze haar fietssleutel en wandelen we samen richting het inloopcentrum in de buurt. Op zoek naar warmte en rust. Haar ogen vallen constant toe. Ze loopt dan ook tegen allerlei straatmeubilair aan. Maar ook het inloopcentrum biedt geen soelaas. Geen bed, matras of zetel om in te liggen, wel een tafel, stoel en soep om met je haar al knikkebollend in te hangen. Neen, dit is het toch niet. Niet voor deze situatie.

“Ik ben bang dat als je weggaat,” zegt ze, “dat ik terug naar de wijk zal gaan, gerief ga kopen en nog een shot zal zetten.” Op de vraag wat ze volgens zichzelf op dit moment het meest nodig heeft, antwoordt ze: “eten, rust, en de tijd uitslapen” .

Ik regel een plek in de nachtopvang, waar ze vanaf 9u ’s avonds terecht kan. Maar dat is pas binnen zes uren. Ondertussen bel ik rond, op zoek naar een plek waar ze even tot rust kan komen. Waar ze even kan liggen en waar het warmer is dan buiten. “Neen. Dat

doen wij hier niet. Sorry.", of " Oei, daar gaan we je niet mee kunnen helpen. Goed dat jullie er nog zijn." , zeggen de stemmen aan de andere kant van de telefoon.

Een intens gevoel van zorgzaamheid overweldigt me. Ik kan haar niet achterlaten. Dat kan ik niet. Ze is zo moe. Ze is zo kwetsbaar. Ik wil haar opbergen in de binnenzak van mijn vest en ben bereid ze te verzorgen tot het einde van mijn dagen, en langer. Niks zal mijn gedachten kunnen veranderen.

Ik neem haar op sleeptouw, koop iets om te eten en vraag wat ze ervan vindt om naar onze dienst te gaan. Daar staat een zetel, waar ik haar te rusten kan leggen. Al duizelend probeert ze me te bekijken, en even lukt het om met haar ogen recht in de mijne te kijken. Achter het moegestreden uiterlijk schuilt een mooie vrouw. " Ok.", zegt ze, " Ik ga met je mee."

Gegeten, gedronken en geboerd. Een slaapzak, twee tegen elkaar geschoven zetels en een klein kussentje maken een geïmproviseerd bed waarop ze uitgeput in slaap valt. Even lijkt ze niet meer te ademen, maar als ik dichterbij kom hoor ik nog steeds een zacht gepiep. Het is 20u30. Na meer dan drie uur te slapen maak ik haar wakker. Ze is helder, verorbert de rest van haar eten en we springen op de fiets richting nachtopvang.

Onderweg lijkt het alsof ik met een vriendin door de stad fiets. Ze is het allemaal beu. Al haar dagen lijken op elkaar. Opstaan, eten, geld zoeken, scoren, shotje zetten, wegdraaien. Overeind komen, scoren, shotje zetten, geld zoeken, eten, slapen. Vroeger had ze een huis, een job, en ging ze winkelen in de stad. Ze zou zo graag nog eens gaan winkelen. Of gewoon eens naar de cinema gaan en daarna nog iets gaan drinken.

Aan de nachtopvang staan een twintigtal mensen. Enkele bekende koppen draaien onze richting uit. We glimlachen naar elkaar en nemen afscheid. Onderweg naar huis fiets ik op een combinatie van geluk en melancholie. Het doet zo'n deugd om zorgzaam om te kunnen springen met mensen. Fietsend langs de Schelde stroomt er water van mijn hart naar mijn ogen. Wat zou het leuk zijn om samen met haar eens naar die klotecinema te gaan.

De Krijger (Johan Ciers)

Door Gent zwerft een eeuwenoude krijger. Dwingende stemmen geven hem elke dag opdracht om urenlang te stappen. Hij leeft moederziel alleen als dakloze. Andere straatmensen weten weinig over hem. Ik ken hem als de zonderling die geen boodschap heeft aan praatjes. Na een telefoon van zijn moeder wordt veel duidelijk. Er was een gewelddadige vader en moeilijke kinderjaren. Er komt een echtscheiding van. In de studietijd komen de eerste psychoses. Opnames volgen elkaar op. Er is alcoholmisbruik om de stemmen te dempen. Er volgt agressie thuis. Op een keer gaan heel de inboedel en alle ramen eraan. Tijdens een gedwongen opname verhuizen ma en de zussen uit angst. De krijger overleeft sindsdien al enkele jaren op straat.

ik probeer het contact aan te halen. Met mondjesmaat groeit het vertrouwen en daarmee ook het zicht op de leefomstandigheden en de wanen. Het lukt om een referentieadres, een nieuwe identiteitskaart en een leefloon te regelen. De psychose blijft echter absoluut onbespreekbaar. Al snel is de identiteitskaart verloren en gaan de centen integraal naar sterke drank. Eten komt nog steeds uit de vuilbak, kwetsuren hoeven geen verzorging en een door brand verwoest winkeltje doet dienst als slaapplek. Moeder die opgevreten wordt door schuldgevoelens doet pogingen om haar zoon weer te zien maar moet snel weer inbinden na dreigementen.

En elke dag moet er uren gestapt worden… Soms wordt de krijger ‘s nachts zo dronken dat hij zijn pand niet haalt en vindt men hem ’s morgens uitgeteld in een steeg. Vaak eindigt het ook een nachtje in de cel. Daar ziet men enkel een dronkenlap die zijn roes moet uitslapen. Hulpverleners vinden dat er ingegrepen moet worden, maar dat is makkelijk gezegd : De krijger blijkt quasi ongrijpbaar…

Op een dag worden we gebeld door de psychosociale dienst van de Gentse gevangenis. Naar aanleiding van een aantal winkeldiefstallen is de krijger bij verstek veroordeeld en in de gevangenis beland. Hij stelt zelf de vraag mij, zijn straathoekwerker, hiervan op de hoogte te brengen. Blijkbaar hebben het regelmatig aanspreken, het voortdurende contact houden, het samen in orde brengen van een aantal administratieve zaken er toch voor gezorgd dat de man zich verbonden voelt. Waar wij hoofdzakelijk verwarring en wantrouwen zagen, was de krijger blijkbaar toch tot de conclusie gekomen dat ik zijn bondgenoot was.

Tijdens een eerste bezoek wordt afgetoetst of hij het oké vindt dat zijn moeder wordt ingelicht van zijn detentie en of het mogelijk is dat er ook eens iemand van AZIS bij hem op bezoek komt. De man stemt in en gaandeweg worden oude contacten met familie weer heropgebouwd en leert hij ook Marijke van AZIS kennen.

Vrij snel kan er voor gezorgd worden dat de krijger van de gevangenis wordt overgeplaatst naar een psychiatrisch centrum. Aanvankelijk lijkt het alsof de man berust in de situatie : hij werkt mee in therapie, heel traag slaat de medicatie aan,

contacten met familie worden uitgebreid… Maar als na een half jaar de gedwongen opname met een jaar wordt verlengd wordt het de krijger duidelijk dat hij z'n oude leven op straat niet snel weer zal kunnen opnemen : hij krijgt het moeilijker met z'n opname, loopt af en toe weg uit het ziekenhuis, wordt weer dronken opgepakt, en meer en meer komt de psychose weer aan de oppervlakte… de krijger wordt weer krijger. En ik blijf zijn bondgenoot.

Scherper (Lucas Gheldof)

Ik leerde Mona kennen aan de schoolpoort tijdens het spotten. Ze had het niet gemakkelijk thuis, dat vertelde ze me vrij snel. Ze sneed zich om haar zorgen te vergeten, eventjes alleen te zijn met de pijn. Twee maand nadat we elkaar leerden kennen werd ze door de jeugdrechter geplaatst in een psychiatrische instelling. Het kwam niet als een verrassing, we hadden het er regelmatig over. Ik beloofde haar contact te houden, wat we dan uiteraard ook deden.

Ze kreeg een vorm van tekentherapie, dus kreeg ze kleurpotloden om haar tekeningen te maken en een scherper voor als de puntjes te stomp waren. Toen ik haar bezocht, zat ze in haar kamer met stralende ogen met de slijper te spelen. Ze had hem helemaal gedemonteerd en had enkel nog het mesje tussen haar vingers.

Ik kon mijn ogen niet geloven. Hoe hadden ze het in hun hoofd gehaald haar dat te geven? Ik vroeg haar het mesje aan mij te geven, maar dat wou ze niet. “Ik maak me zorgen om jou” gaf ik aan. “ik wil niet dat er jou iets overkomt”.
Ze keek naar de grond en zei: “dat weet ik” Ik ging wat dichter zitten en zei vertwijfelend: “ik kan jou niet achterlaten met dat ding in je hand, als je het me niet geeft, dan denk ik dat ik het moet melden, begrijp je dat?
Een traan rolde van haar wang, ze bleef naar de vloer kijken, maar zei: ‘ik begrijp het’.
Ik haatte het om haar zo te zien, maar ik zag ook dat ze in staat was er iets mee te doen. Ik wil niet dat ze dacht dat ik niet te vertrouwen ben, ik wilde het contact met haar niet verliezen.
“ik ben bang dat je boos zal zijn als ik het vertel. Ga je me nadien nog willen zien?”
“Ik ga ook boos zijn, maar ik wil je wel nog zien, denk ik.”
We praatten nog wat verder over koetjes en kalfjes, het was een heel aangenaam bezoek.
Voor ik vertrok deed ik nog een laatste poging: “waarom geef je die scherper niet gewoon aan mij?”
Ze schudde haar hoofd.

Ik verliet de kamer en liep te ijsberen in de gang. Niet wetend wat ik moest doen. Ik zou me eeuwig schuldig voelen als ik niets zei. We hadden het erover gehad. Ze begreep het. Ik kon haar zo niet achter laten, dit was fout. Wat als ze haar mesje niet op tijd vonden?

Ik hield een verpleegster tegen in de gang en vertelde haar mijn bezorgdheid. Ze schrok. Het was helemaal niet de bedoeling dat ze die scherper mee zou nemen naar haar kamer. Ze gaf aan dat het goed is dat ik het meldde en liep weg, de kamer van Mona in.

Het voelde niet alsof ik het juiste deed. Mijn maag lag overhoop. Mijn hoofd zat vol tegenstrijdige berichten. Je had het niet mogen zeggen, je hebt beroepsgeheim. Straks

vertrouwt ze jou niet meer. En dan weer: “je moest het wel zeggen. Wat als ze ’s avonds iets had gedaan en jij had niets gezegd? Wat als ze dat juist wou, om te weten of je voor haar zou zorgen.”

Ik stuurde haar een berichtje. “Sorry, ik kon niet anders. Ik deed het omdat ik bezorgd was, hoop dat je het begrijpt. Lucas”

Iedere minuut dat er niets terug kwam werd de knoop in mijn maag groter. Tot plots het verlossende berichtje kwam. “ ik begrijp het, kom je binnenkort nog eens langs?”

We zien en bellen elkaar nog regelmatig. Ze zit nog steeds in de instelling, maar het gaat al veel beter. Stap voor stap.

Dankbaar (Maja Meirlaen)

"Beste mevrouw. Wat ben ik blij dat ik jou een mail stuurde. Ik kijk nu helemaal anders naar de man in de gang. Ik geef soms geld, soms vraag ik of hij iets nodig heeft, hij is iedere keer zeer lief en vriendelijk, ook als ik niets geef. Zijn ogen zijn terug zacht. Hij kent intussen mijn naam en ik de zijne. Dank je wel, voor mijn nieuwe bril, ik probeer hem niet te verliezen en hem anderen ook af en toe eens op te zetten. "

Deze mail kreeg ik van een burger. Een paar dagen eerdere stuurde ze me een andere, emotionele mail. Dagelijks haast ze zich door de gang van het station naar haar werk en ziet ze bedelaars zitten. Als ze in Brussel aankomt, heeft ze een déjà vu, andere mensen, dezelfde problemen. Ze loopt er voorbij, dag na dag, maar op een dag beslist ze: ik wil iets voor hen doen. Ze kiest er één man uit, die man die haar dagelijks vriendelijk begroet, de man met zijn zachte ogen. Ze koopt een flesje water voor hem en een broodje, stapt met een groot hart op hem af en geeft het hem. Ze ziet zijn blik verharden als hij het aanneemt. Zijn glimlach verdwijnt als sneeuw voor de zon en hij gooit het broodje duidelijk kwaad naast zich neer. Ze schrikt, bloost en loopt snel weg. Voor het eerst in al die tijd krijgt ze van hem geen vriendelijke goeie dag, ziet ze niet zijn zachte ogen. Ze begrijpt er niets van. Waarom doet hij zo? Waarom is hij niet blij met het eten dat zij hem geeft? Waarom is hij niet dankbaar? Is het dan toch waar dat ze eigenlijk helemaal geen nood hebben, maar werken voor een organisatie, zoals soms wordt gezegd? Hoe moet ze dit plaatsen? Hebben haar vrienden gelijk over 'hun soort' mensen? Ze besliste toen mij een mail te sturen.

Ik liet de mail even bezinken. Er kwamen allerlei vragen in mijn hoofd. Waarom vinden we het zo belangrijk dat mensen dankbaar zijn?

Ik besluit de bril op van de dame op te zetten.

Nadat ik dagelijks van mijn hart een steen maak en de moed me in de schoenen zakt bij het zien van al dat leed, besluit ik, wellicht tegen het advies van anderen in, toch eens iets te doen voor die vriendelijke bedelaar. Ik ben er zeker van, hij is niet zoals de mensen waarover anderen spreken. Hij gaat blij zijn. Ik ga hem helpen. Mijn hart maakt zelfs een sprongetje als ik de winkel instap en een broodje en een flesje water voor hem koop, een broodje met kaas, want misschien eet hij wel halal, daar heb ik goed over nagedacht. Maar hij is niet blij. Hij wil mijn eten niet! Hoe kan dat nu?

Ik begrijp het gevoel van de dame. Maar voor ik antwoord besluit ik ook de bril van de man eens op te zetten en daar daag ik jou ook graag voor uit. Neem even deze bril aan en zet hem op je neus. We zijn nu samen de man die bedelt, van 8u 's ochtends, tot 8 u 's avonds. We halen met een beetje geluk op een goede dag 50 euro, 4,15€ per uur. We zien dagelijks al die mensen aan ons voorbij lopen in hun dure jassen, dure schoenen, handtassen en aktentassen met laptops, gsm's, goedgevulde portefeuilles. Sommigen met hun neus in de lucht of bewust een andere kant op kijkend, anderen die minstens

nog hun best doen ons te zien. Nu en dan is er iemand die ons wat geld toesteekt. Al weken investeren we in een vriendelijke glimlach en zeggen we goeie dag tegen die dame waarvan we zien dat ze een goed hart heeft. We weten het, op een dag, zal ze iets in ons potje komen steken en wellicht zal ze dat regelmatig doen. We weten het onmiddellijk als de dag gekomen is. De dag waarop ze met stevige tred naar ons toekomt en we moeten vaststellen dat ze geen centjes geeft, maar een broodje en een flesje water. We hebben geen honger, eten krijgen we genoeg. We hebben geld nodig. Geld om Pampers te kunnen kopen voor onze jongste spruit. Geld om te sparen voor een betere toekomst. We willen geld om een dak boven ons hoofd te kunnen huren, om kleren te kunnen kopen, om ons zoontje mee te laten gaan naar het schooltoneel,… met geld kunnen we iets. Geld geeft ons de mogelijkheid keuzes te maken. Geld maakt van ons terug een mens. Eten krijgen we overal. Straks, bij sluitenstijd zullen ze alle overschotten van de kraampjes terug uitdelen, we kunnen in de krasdienst terecht,… We hadden gehoopt dat zij het zou snappen. Ze had zo'n lieve ogen, ze was zo vastberaden. We zijn zo ontgoocheld dat we er niet in slagen vriendelijk goede dag te zeggen.

Met de twee brillen in gedachten en mijn eigen bril terug op, stuurde ik haar een mail. Ik nam een risico, niet iedereen krijgt graag een nieuwe bril. Maar zij wel en ze zal hem verder uitdragen, hopelijk zijn anderen ook bereid hem van haar aan te nemen.

Wie zijn we?

De Dienst Outreachend Werken bestaat uit 4 teams en 1 project en bijna 50 gemotiveerde en enthousiaste medewerkers.

OpStap

We bieden een groepswerking aan waarbij we inzetten op mensen met een (ex-) drugsverslaving. We creëren voor hen een veilige haven waar ze terecht kunnen. Een living om in te vertoeven, activiteiten en vrijwilligerswerk om aan deel te nemen,… met het oog op een zinvolle dagbesteding en het opbouwen van positieve ervaringen.
We bieden de mensen de ruimte zichzelf opnieuw te ontdekken, zelfvertrouwen op te bouwen, een nieuwe routine te creëren, banden met anderen te herstellen en een nieuw netwerk op te bouwen. We doen dit vanuit de motivatie van de mensen zelf, op vrijwillige basis en blijven hen kansen bieden, ook wanneer de deelname mislukt of te hoog gegrepen blijkt.
Harm reduction ligt aan de basis van onze werking, zowel voor de doelgroep zelf als voor de omgeving waarin men vertoeft. Leren omgaan met de verslaving, de gevolgen ervan en de beperkingen die het met zich meebrengt vormen een belangrijke uitdaging.

Buurtstewards

Wij zetten ons dagelijks in voor mensen met een Intra-Europese Migratie achtergrond. Onderdanen van de Europese Unie met een precair verblijfsstatuut. In eerste instantie hier rechtmatig aanwezig, maar ze worden geacht hun eigen boontjes te kunnen doppen voor ze hier echt legaal kunnen verblijven. We werken enkel met diegenen die zelf hun weg niet vinden, vaak al lang in Gent en helaas ook vaak ongeschoold met beperkte werkervaring. Slovaken, Bulgaren en Roemenen, voor het grote deel gezinnen, zijn onze doelgroep. We begeven ons dagelijks in hun leefwereld en gaan met hen op pad. Buurtstewards vormen de brug tussen hen en vele andere organisaties. We zetten in op het welzijn van onze gezinnen en omwille van de complexiteit en grootte van de contexten, vaak samen met mensen van andere diensten. Drie leden van ons team zijn zelf afkomstig uit Oost-Europa, wat een grote troef is voor de werking van het team.

Schoolspotters

Wij zijn een groep van jongeren die de leeftijd van 25 nog niet bereikt hebben en geen diploma in handen hebben. We krijgen de kans andere jongeren te helpen als ‘peer supporter’ door aanwezig te zijn in de schoolomgevingen en jongeren een luisterend oor te bieden. Wanneer de jongeren op school zitten, zitten we vaak ook zelf op de schoolbanken of zijn we bezig met onze taken of studies zodat we zelf ook een diploma

kunnen halen. Die combinatie is niet altijd eenvoudig. Tijdens vakanties en op woensdagen werken we vaak ook mee bij andere organisaties in het jeugdwerk, zodat we extra ervaring opbouwen. We bereiken geen grote massa's jongeren, omdat we ook elk jaar met een nieuwe ploeg aan de slag gaan, maar zij die we bereiken hebben veel aan ons. Van problemen met pesten op het net tot misbruik thuis, niet alles waar we mee te maken krijgen is heftig, maar vaak komt het toch zeer dicht bij onszelf en kunnen we de jongere goed helpen.

Straathoekwerk

Als straathoekwerkers zijn we bezig aan onze 26ste jaargang en daarom ook het meest bekende deel van onze dienst. Met 17 zetten we ons dagelijks op wijkniveau in voor de meest kwetsbare mensen van onze mooie stad. We zijn present & nabij in de leefwereld van de gasten voor wie we werken. We zijn te vinden in parken, kraakpanden, café's, organisaties, woonkamers,… overal waar de mensen van onze doelgroep zich begeven.. Meervoudig gekwetsten, met geen of weinig vertrouwen in hulpverlening en een fragiel sociaal en professioneel netwerk, dat zijn de mensen waar wij het voor doen. Mensen met een verslavingsproblematiek, mensen die niet meer uit hun huis komen, mensen die dakloos zijn, mensen die even helemaal niet meer zien hoe het verder moet, prostituées, jongeren,… we hebben geen specifieke doelgroep meer. We bekijken de fenomenen in de wijk en zetten daarop in waar anderen niet of onvoldoende komen, waar hulpverlening zijn weg onvoldoende vindt. We bouwen met onze gasten een relatie op, we maken samen plezier, zoeken samen een weg naar de doelstellingen van henzelf. We zijn nabij, bereikbaar en begripvol. We geven onze deskundige mening als het nuttig is of kan, maar pushen niet. We werken op hun tempo en maken op die manier zaken bespreekbaar, pakken op een warme manier samen problemen aan, stappen samen over drempels of lopen samen tegen muren. We geven hen een stem en zoeken samen met partners naar structurele oplossingen voor problemen.

IEM jongeren project

Het IEM jongeren project is de vreemde eend in de bijt, maar daarom niet minder waardevol. Door een samenwerking met Ma (Maatschappelijke sector) en PA (Parket & Politie) proberen we grip te krijgen op jongeren met een Inter-Europese Migratieachtergrond die een MOF (Misdrijf Omschreven Feit) plegen of in een VOS (Verontrustende OpvoedingsSituatie) verkeren. We zoeken case per case uit hoe we best aan de slag gaan, of Pa of ma best aan zet is en welke actie dan het meest geschikt is. We bieden contextbegeleiding, trajectbegeleiding, trainingen en time-outprojecten. De samenwerking werpt zijn vruchten af en helpt vele jongeren in de scope van het project een heel eind vooruit.

Structureel werk

Signaleren van noden van onze doelgroep & zoeken naar structurele oplossingen is één van onze belangrijkste taken naast onze individuele contacten met de mensen. We geven hen een stem op vergaderingen, acties en door projecten die we opstarten.

De homeless voetbalploeg 'Gantoise plantrekkers' is hier een mooi voorbeeld van. Deze doen we niet alleen, maar samen met de KAA Gent Foundation & het OCMW.

Met de lockers voor daklozen gaven we daklozen een plek om hun spullen tijdelijk onder te kunnen brengen, zodat ze niets verliezen en het stigma van hun dakloosheid niet continu moeten dragen.

Warme winter toonde de nood van dakloze mensen aan een continue opvang tijdens de koude wintermaanden. Zowel voor gezinnen met kinderen als voor de individuele daklozen is het belangrijk ergens een warme plek te vinden, ook wanneer alle andere initiatieven dicht zijn.

We ondersteunden Enchanté bij haar opstart en verdere uitwerking om daklozen een plek te bieden in de stad via toegankelijke horecazaken, uitgestelde koffies en zelfs uitgestelde kapbeurten.

De nachtopvang werd ooit in het leven geroepen na een actie van straathoekwerk, ook de noodnachtopvang kreeg na een actie een plekje in het winterplan.

Door deel te nemen aan verschillende werkgroepen en stuurgroepen proberen we de stem van onze doelgroep te vertolken.

We werken ook samen met het middenveld om signalen van hen te versterken, zoals de actie 'geen kind op straat' of 'ieders stem telt'.

Signaalwerk is een belangrijke taak van maatschappelijk werkers en van medewerkers van de Dienst Outreachend Werken in het bijzonder. De focus bij acties en projecten ligt altijd op oplossingen voor onze gasten en gezinnen. Het heeft nooit de intentie andere te kwetsen, stigmatiseren of met de vinger te wijzen.

2018

OpStap

01 | Wie bereikten we?

159
gasten

28
vrouwen

131
mannen

0
x

02 | Wat deden we?

41
actieve vrijwilligerscontracten

65 afgesloten vrijwilligerscontracten

159
unieke bezoekers inloop

55 gasten kwamen minimaal 5 keer

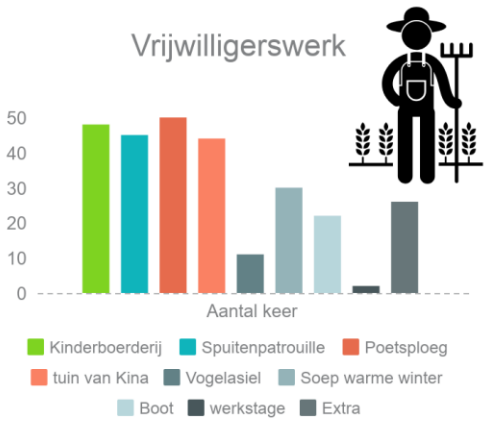

88
unieke deelnemers woensdagactiviteiten

44 activiteiten met gemiddeld 9 deelnemers

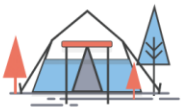

13
deelnemers driedaagse Porcheresse

Spuitenruil

1684
Spuiten geruild

817
zwerfspuiten gevonden

1140
Spuiten gerecupereerd

2018

Buurtstewards

01 | Wie bereikten we?

152

actieve cases

Een case kan bestaan uit een gezin, individu of kompania

106
gezinnen

38
individuën

279
volwassenen

310
Kinderen

261 slapende cases

122 kinderen en 139 volwassenen zitten momenteel in een passieve begeleiding, ze worden niet meer actief benaderd, maar we houden de deur open, waardoor het elk moment opnieuw kan starten

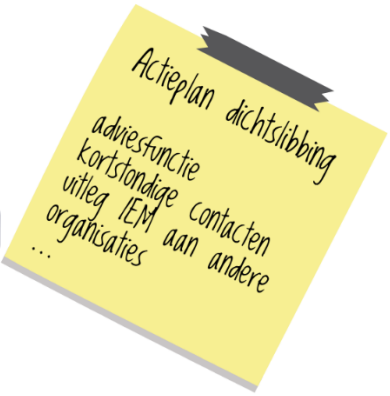

02 | Hoe bereikten we de mensen?

Aanmeldingswijze

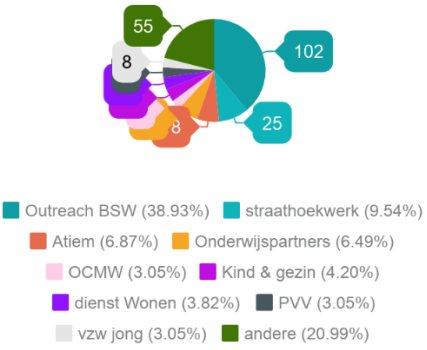

03 | Woonsituaties

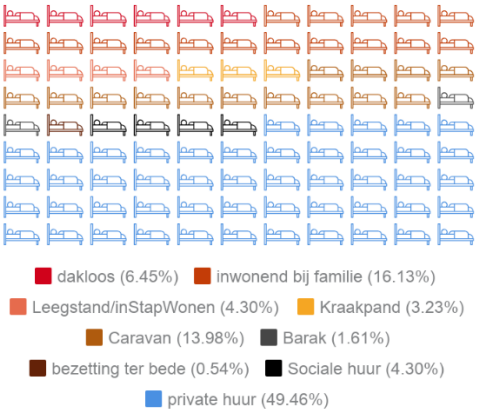

Project Hurstweg

16 caravans

Experiment ontstaan vanuit de Taskforce Wonen. Beheer door dienst Wonen, Begeleiding door buurtstewards in samenwerking met Atiem, brugfiguren,... intensief door hoge verwachtingen naar en van de bewoners.

2018

SCHOOLSPOTTERS

01 | Wie bereikten we?

144
Jongeren

67
Meisjes

77
Jongens

0
X

02 | Hoe leerden we de jongeren kennen?

Schoolpoort (79.86%)
via doorverwijzing (school) (1.39%)
via andere organisatie (18.75%)

Noot

De schoolspotters werken tijdens de vakantie & schooluren vaak bij andere organisaties zoals OverKop, Habbekrats, vzw jong,... en leren ook daar vaak jongeren kennen.

03 | Wie zijn ze?

Woonsituatie bereikte jongeren

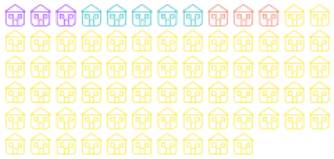

Voorziening (4%)
zelfstandig (6.67%)
bij vrienden (4%)
bij ouders/voogd (85.33%)

Scholing

Diploma (1.33%)
schoolverlater zonder diploma (5.33%)
schoolgaand (93.33%)

Leeftijd

12 - 15 jaar (13.33%)
16 - 18 jaar (64%)
19 -23 jaar (22.67%)

2018

Straathoekwerk

01 | Wie bereikten we?

1034
gasten

703
mannen

331
vrouwen

0
X

Leeftijd

< 30 jaar (16%) 30 - 50 jaar (54%)
> 50 jaar (30%)

Woonst

privaat huur (20%) sociaal huur (36%)
dakloos (18%) inwonend (10%)
kraak (3%) instelling (1%)
gevangenis (1.40%) onbekend (10.60%)

Inkomsten

Leefloon (27%) ziekte/invaliditeit (29%)
werkloosheid (7.50%) werk (9.50%)
geen inkomen (11.50%) onbekend (15.50%)

Afkomst

Belg (59.50%) IEM (8.60%)
Turk/marokkaan (7%) Algerijn/Tunesiër (8.50%)
Onwettig verblijf (10.50%) onbekend (5.90%)

02 | Hoe bereikten we de gasten?

64%
vindplaatsgericht

12%
via lotgenoten

11,5%
via doorverwijzing

2018

IEM jongeren

57

kinderen & jongeren

in scope

samen sterk

focus op activering

Het voorlopig laatste jaar van het project bracht ook een down sizing met zich mee en een nieuwe focus op activering. Minder jongeren dus, maar wel een nieuwe goede samenwerking tussen trajectbegeleiding & zwerfgoed.

32

IEM trajectbegeleiding bij vzw Jong

103 in de algemene werking van vzw Jong

25

contextbegeleiding

bij vzwApart, MFC Sint Jozef of CKG Sloeberhof

57

Integrale aanpak

Bij Pa & Ma gekend

Activering & weerbaarheidstraining bij jongeren

zwerfgoed

zwerfgoed biedt een veilige plek waar de jongeren in kleine groep intensief aan de slag kunnen om zichzelf beter te leren kennen. Ze leren er verantwoordelijkheid opnemen & afspraken nakomen. Hulpverleners kunnen hen daar op een goede manier bereiken.

Colofon

© april 2019 Stad Gent, Botermarkt 1, 9000 Gent

Redactie: Steven De Fleurquin, Kaat Hermans, Maja Meirlaen & alle schrijvers van verhalen

Foto's: Jahroen & beeldbank stad Gent

Bestellen kan via: outreachendwerken@stad.gent

Alles uit deze uitgave mag, mits bronvermelding, worden vermenigvuldigd en openbaar gemaakt.